

muligt for, at aldrig nogen Sinde noget Barn skulde jages i Døden. Men skønt jeg vel er i Stand til at gøre en Del, frygter jeg for, at jeg dog ikke vil være i Stand til at forhindre, at det alligevel sker ogsaa i Fremtiden. Jeg kunde nævne Hjem, som jeg har undersøgt, hvor man kan vente en Katastrofe af samme Art som den, der fandt Sted, da lille Astrid søgte Døden i Voldgraven.

Hvor overordentlig vanskeligt det er for et Barn at faa Ret, skal jeg nævne et Eksempel paa fra de sidste Dage. Det ringer paa min Telefon, og det viser sig, at det er en Købmand her i Byen, der ønsker at tale med mig. Han fortæller, at der i St. Hansgade er en lille Pige, som bliver frygtelig behandlet af Plejemoderen, og han beder mig om at undersøge denne Sag. Jeg tager derud og taler med Beboerne, og i Modsætning til, hvad der plejer at være Tilfældet, faar jeg her ret samstemmende Vidnesbyrd. Her raader almindelig Harme og Oprør over den Fremfærd, der er anvendt overfor denne lille Pige. Det er en forhenværende prostitueret Kynde, der nu er bleven Plejemoder, og som har Børn i Natpleje og Børn i Dagpleje. To Børn, som hun har haft i Pleje, ere døde. Hendes egne Børn ere blevne dårlige Personer. En ung Fyr, som ikke gider bestille noget, og som maaské heller ikke kan bestille noget, gaar og driver om i Hjemmet. Moder og Søn leve som Hund og Kat sammen, men begge ere enige om at gøre dette Barns Tilværelse forfærdelig, ligefrem grufuld.

Da jeg havde faaet Oplysninger her hos Husets Beboere og fik at vide, hvor denne Kvinde havde boet tidligere, fik jeg ogsaa paa de Steder tilsvarende Oplysninger. Det meddeltes mig, at Plejemoderen har pralet af, at hendes Søn ved en bestemt Lejlighed har klædt den lille Pige af og har lagt hende op paa Køkkenbordet, og at han, som havde været Slagter, saa har hvæsset sin Kniv og truet med at ville slagte Barnet, fordi hun ikke kunde ligge tør. Da jeg talte med Plejemoderen, tilstod hun, at det var rigtigt nok, men det manglede bare, at hun ikke skulde have Lov til det. Hun viste sig i den Times Tid, jeg talte med hende, som en ualmindelig haard og grov Kvinde, men hun har dresseret dette Barn til udadtil at synes om hende, og Barnets Moder, en Værtshusholderkone, har ingen Anelse om, hvor ilde hendes Barn er stillet.

Over dette Barns Behandling er der

blevet klaget allerede for to Aar siden til Plejetilsynet, til Værgeraadet, til Politiet, til Overværgeraadet, men der er ikke blevet skredet ind. Da jeg har faaet disse Oplysninger, henvender jeg mig til det paagældende Værgeraads Formand, Overretssagfører Linnemann, og denne indrømmer mig, at det er naturligvis daarlige Forhold, der her er Tale om, og da jeg saa har meddelt ham mine Oplysninger, siger han: „Ja, nu skal der skrives ind“, og næste Morgen fjernes dette Barn fra Plejemoderen. Men det er jo et rent Tilfælde, at jeg faar med dette Barn at gøre og derved faar ham til det, og jeg maa tilstaa, at der er andre Forhold af beslægtet Natur, hvor jeg desværre ikke har naaet at faa de paagældende Myndigheder til at tage Affære. Alle disse Børns Raab om Retfærdighed og Skaansomhed maa trænge gennem det Dække, som hidtil har skjult for Offentligheden et Indblik i disse sørgelige og triste Barne-skæbner.

Naar der nu tales om eller i Forbindelse med min Kritik skrives om, at det er Overdrivelser, hvad jeg fremkommer med, det kan ikke være saadan, det er umuligt, at slige Forhold kunne eksistere, vil jeg dertil svare: Der findes rundt om i hele Landet, og selvfølgelig ikke mindst i den store By København, hvor baade udmærket dygtige Arbejdere søge til, og hvor daarlige Folk fra alle Dele af Provinserne søge til, et meget stort Tal af Mænd og Kvinder, som ere saa langt nede paa Skraaplanet, som de vel kunne være, men som dog ere Fædre og Mødre og faa Lov til at vanrøgte og ødelægge deres Børn. Selv have de ingen Forstaaelse deraf, men de Myndigheder, der skulde have Forstaaelse deraf, have den ofte heller ikke, og hvis de have den, gælder det i mange Tilfælde, at de ikke ere udrustede med Midler til at kunne yde virksom Bistand. Dette gælder særlig vor Børneforsorg. Der er Børn, der lide Nød, der ikke faa Mad at spise, der fryse og have det ilde, men det er ret almindeligt, at Værgeraadets Medlemmer sige: Vi kunne ikke hjælpe, for vi have ingen Penge, og naar jeg saa har svaret dertil: Ja, men Resultatet er jo, at de Børn langsomt sulte ihjel, saa bliver dertil sagt: Ja, saa maa de Børn langsomt sulte ihjel, vi kunne intet gøre, for vi have ingen Penge.

Jeg mener, at Samfundet her maa stille sig paa Børnenes Side. Er Hjemmet saa daarligt, at vi ikke kunne forsvare, at